

Святослав Дзедман

СИН КОВАДЛЯ

І ЧАРІВНА СКРИНЬКА

ив собі коваль...

Звали його Микита Рудий, бо мав він густу руду чуприну, руді довгі вуса і бороду. Коли хто запитував його, звідки у нього таке руде волосся, то коваль з посмішкою відповідав: “Я вже стільки часу провів у кузні біля вогню, з розпеченим залізом у руках, що й моє волосся стало таким, як вогонь...”

Дотепним чоловіком був Микита. Дотепним і розумним. Якщо у когось з його односельчан траплялась яка біда, він обов’язково йшов за порадою до коваля. І той завжди допомагав — коли ділом, а коли просто добрим словом. Та й навіть сам сільський староста часом ходив до Микити “на розмову”. Щоправда, робив він це здебільшого увечері, щоб ніхто не бачив. Та й коваля просив нікому не розповідати про їхні зустрічі, мовляв: “Я ж голова. Якщо хто дізнається, що ходжу до тебе за порадою, можуть почати всяке говорити. А ти ж, Микито, знаєш наших людей — один збреше, другий прибреше, ото вже й маєш три брехні. Ще чого доброго почнуть говорити, що я не можу сам керувати селом...” Нічого не відповідав на ці слова коваль. Тільки хитав головою і тихо посміхався.

Проте не тільки своїм розумом славився Микита. Силу ж бо мав у руках неймовірну. Якось копали у селі криницю. Дочопали до великого каменя і ніяк не можуть його зрушити. Вже й збоку пробують підкопати, і кайлом роздовбати — нічого не виходить. Лежить собі каменяка й не ворухнеться. Хоч ти її стрель! Вже й коней привели, прив'язали їх до неї мотузками, та й ну поганяти. Тягнуть коні, риють копитами землю, а клята каменяка — ні з місця. Врешті не витримали мотузки, порвались, коні перелякано помчали селом, а камінь як лежав, так і лежить.

Аж тут проходив мимо коваль.

— Чого, люди добрі, так мучитесь?! — гукнув здалеку. — Може, чим допомогти?!

— Поможи, Микито! Поможи, якщо зможеш! — радо загукали у відповідь односельчани.

Не довго думаючи, залазить коваль у яму, хапає обома руками ту каменяку і раз! Викинув її нагору. Всі навколо аж зазмерли з відкритими ротами. З того часу пішли з хати до хати дивні плітки, що, мовляв, не може людина мати такої сили у руках, тож не інакше, як коваль знається з нечистим. Але Микита зовсім не зважав на ті дурні балачки, бо більше ніж силою і розумом славився своєю скромністю і поступливістю.

Працював собі коваль у кузні, яку отримав у спадок від батька. Працював зранку до ночі, не покладаючи рук, бо роботи у нього було багато.

Кузня стояла на окраїні села, і цілий день до неї ішли люди. Кому потрібен леміш до плуга, кому серп чи коса, кому сокира чи молот, кому новий ніж чи голка, а кому коня підкувати. А бувало й таке, що селяни у дощові дні, коли не було роботи на полі, просто заходили до кузні поговорити з Микитою, порадитись, пожартувати. Часто забігала до коваля у гості й дітвора. Дуже вже любили діти посідати в куточку й дивитись, як Микита роздуває ковальські міхи, як виймає щипцями з печі розжарене залізо, як кладе його на наковальню і починає бити по ньому ковальським молотом, так, що аж іскри летять

Простягнув молодий коваль букет панові, а той і каже:

— Не розчарував ти мене, хлопче. Кращих квітів не зробив би жоден коваль. Тримай платню за свою роботу, — і дав Іванкові гаманець, повний золотих монет. Так багато грошей, що за них можна було б збудувати нову кузню.

Подякував хлопець панові за щедру винагороду, й той собі поїхав. А Іванко, втомлений важкою працею, ліг спати. Проспав цілий день і цілу ніч. А коли прокинувся, то побачив, що батько вже вдома. Він нарешті зробив нові ковані ворота для царя і тепер повернувся у своє село.

Напевно, односельчани розповіли Микиті-ковалеві, як за його відсутності працював Іванко, бо батько обійняв його міцно-міцно й

мовив:

— Що ж, сину, люди кажуть, що ти — хороший майстер, і руки в тебе золоті. Радий я це чути... Радий, що у мене такий син...

Розчулився Іванко від цих слів, а далі й каже:

— Та якби, батьку, не чарівна скринька, не знаю, чи щось би в мене вийшло... Я ж постійно пам'ятав, що, в разі чого, вона мені обов'язково допоможе!

— Скринька? — перепитав Микита. — Ану, поглянемо на неї.

Узяв до рук ключа і відкрив скриньку. Затамувавши подих, заглянув Іванко всередину, а там... порожньо! Нічого немає! Остовпів хлопець від здивування.

— Батьку! — вражено вигукнув. — Ти ж казав, що вона чарівна! А тут нічого немає! Де ж та ковальська сила, що мала мені допомогти в скрутну хвилину?

— Сила ковальська у тобі, сину, — посміхнувся Микита. — А скринька справді чарівна, бо допомогла тобі дізнатись, як багато ти можеш зробити власноруч. Потрібно тільки повірити.

Поглянув Іванко на свої руки, поглянув на батька, на скриньку...

— І справді, вона дивовижна, батьку. Тепер уже знаю, що ніякі чари мені не потрібні, щоб добрим ковалем бути.

— Гаразд, — мовив Микита. — А тепер, сину, ходімо до кузні. Бачиш, скільки людей там зібралось, і всім потрібна наша допомога.

І ковалі, батько та син, не зволікаючи, взялися до своєї нелегкої праці. Весело стукотіли їхні молотки, весело палахкотів вогонь. А люди все йшли і йшли до кузні: хто за допомогою, хто за порадою, а хто просто так, послухати мудрої бесіди.

Літературно-художнє видання

Дзєман Святослав

Син коваля і чарівна скринька
Казка

Головний редактор *Богдан Будний*

Редактор *Ірина Дем'янова*

Художник *Євгенія Рудюк*

Верстка *Марії Золотник, Галини Тернопільської*

Підписано до друку 26.01.2011. Формат 84х90/16. Папір офсетний.
Гарнітура Таймс. Умовн. друк. арк. 8,40. Умовн. фарбо-відб. 33,6.

Видавництво "Навчальна книга — Богдан"
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
ДК №370 від 21.03.2001 р.

Навчальна книга — Богдан, а/с 529, м. Тернопіль, 46008
тел./факс (0352)52-06-07; 52-19-66; 52-05-48
publishing@budny.te.ua, office@bohdan-books.com
www.bohdan-books.com

Дзєман С.

Д 43 Син коваля і чарівна скринька. Казка. — Тернопіль:
Навчальна книга — Богдан, 2011. — 20 с.

ISBN 978-966-10-1240-9

ББК 84 (4Укр) — 444

© Навчальна книга — Богдан,
майнові права, 2011

ISBN 978-966-10-1240-9

9 | 789661 | 012409 |